ŽENSKÁ HLÍDKA

Pořadatelka M. Burešová

U HROBU.

Marie Šedibauerova.

Aj, což to oko těká plaše
se květu na květ prostém na hrobě,
v němž věčný sen spí matka naše,
ten anděl dobra v lidské podobě!

Což vlahá známka lásky cítů
mi kalí zor a temní kraje,
kdy slzě žhavá v slunce svitu
jak démant v pestrých barvách hraje

a z oka trysknouc, zroší kvítí,
jež zdobí rov nám všem tak přemilý.
Jen tenkráte se radost vzníti
nám v srdce prázdnu aspoň na chvíli,

když pomníme, ty prosté květy,
v jichž korunky se slza vkládá,
na hrob ten, jež jsou láskou vsety,
že milovala's je vždy tak ráda ....

* * *

MODRAVÉ ZVONKY VZPOMÍNEK.

Adolf Heyduk.

Modravé zvonky vzpomínek
zvoní mi v srdci,
kolébají se na štíhlých stoncích,
mrav byly všecky zlaté,
čas mi z nich orval polovic,
mrštil jimi do hlubé řeky.
Vlna vzkypela
nesla je chvíli na srdci,
ale pak vyhla se na břeh.
Sklonec je pohladila;
do vláhy vhozl jsem zvonky,
ve vlnce znova se zaleskly
a zdály se všecky ze zlata.
Pravil jsem je k srdci,
zvonily zas, ke bolestně, tes.

* * *

PŘÍSPĚVKY PRO VÁLKOU POSTÍZENÉ KRAJANY:

Odevzdána Č. N. S. částka $31.77

Minule oznámeno	$ 5.30
Paní Františka Svobodová, Missoula, Mont., ...	1.00
Pí. Frances Málková, Oakes Home, Denver, Colo.	.25
Paní "Čtenářka" z Clen. Minn., ...	.10
K uctění památky na zesnulého milého hocha, Josefa Remše, věnují malí hoši ze svojí pokladničky na válkou trpící sirotky v Čechách	1.00
Na nové celkem	$ 7.69

* * *

DEN ZDOBENÍ HROBŮ.

Na den 30. května připadá nám den, jenž je zasvěcen ku všeobecné vzpomínce těch, kteří obětovali své životy pro národ americký, kteří jsou uloženi v lůnu matky země, kteří spí spánek věčný, nikým a ničím nerušený.

Mnozí odebírali se na věčnost s radostí, ba přáli si již toho odpočinku, vykonavše zde své poslání, byli hotovi složiti svoje kosti v lůnu země. Však jest velké procento těch předčasně mání odnatých, kteří započali teprv svoji práci, jíž chtěli prospěti lidstvu všemu, však nebylo jim toho dopřáno. Mnoho nadejných talentů jest předčasně zmařeno, nepočítá je ani ta maličká robátka, jež sotva světla světa spatřila. Chladná žem kryje všechny stejně.

Nám zde pouze zbyly světlé vzpomínky, s kterými jest se nám kochati a jež nám naše drahé bytosti zde zůstavily.

Nám jižž je dopřáno navštíviti hroby svých drahých, věnovati jim milou vzpomínku a ověnčiti rovy jejich květy, jest blaze, neboť i v tomto bolném okamžiku srdce naše cítí úlevu, třeba oko při tom vlhne, neboť víme, že naši drazí již nesítí bolesti a oni místa posvátná, kde schránky jejich odpočívají, jsou nám přístupna — a porovnání s těmi ubozáky, kteří ztratili své milé ve válce a nevědí, kam tělo jejich bylo pochováno. Těm není ani dopřáno, by rovy jejich kvítím ozdobili, by sobě na rovech jejich ulehčili.

Jaký bol musí svírati srdce matek, otců, žen a soutrozenců, nedovede žádné péro ani lidská ústa vylíčiti — to se musí prožíti. I těm, kteří padli na poli válečném, se již ulevilo, však ti pozůstalí tráví muka v bolu a nejistotě. Strašné to zkoušky, jaké lid teď prožívá!

* * *

Člověk, který vám do očí poví vaše slabosti, je vám vždycky ku prospěchu — třeba pravdivá slova jeho pálila. Ten, jenž samou chválou a lichocením se rozplývá, je vašim největším škůdcem, neboť povzbuzuje k vzrůstu bejlí, které byste měli co nejdříve vytrhat a na oheň vyhodit.

§ Jiná lidská rada zní: "Nikdy nestav se býti více nežli skutečně jsi!" Zvláštní to rada, řekne mnohá čtenářka, avšak jen nechť se rozhledne kolem sebe a brzy pozná, co tu lidí, kteří namáhají všecky síly své, aby se zdáli býti něčím, čím ve skutečnosti nejsou. Šatstvo, šperk, přehnané líčení, prostě řečeno lhaní, má z nich vytvořiti něco, čím by rádi byli, ale nejsou. Lidi toho druhu, jsou politování hodni — neboť ztráví celý svůj život vymýšlením pretvárek a lží, které v době, kdy se toho nejméně naději, spadnou s tváře jejich jako škraboška a nechají je státi odhalené a v pravé skutečnosti odporné, každému soudnému člověku. Předstírání se nikdy nevyplácí.

§ Neméně užitečnou jest rada, "bychom nikdy neztráceli ducha a důvěry v sebe." Žádný člověk není přemožen, dokud neztratí odvahu a nepodá se dobrovolně osudu. Silný a odvážný člověk, byť by i zápasil proti přesile, bude vítězným. Jakmile však pozbude důvěru v sebe, počne malátnit a sám uvěří, že je přemožen, pak jistě záhubě neujde.

* * *

Františka Svobodová, Missoula, Mont., 21. května 1916. — Ctěná paní poradatelko a milé družky! Dnes jest neděle a tak přicházím na chvilku s vámi si pohovořit a zároveň přináším na oltář té naší ubohé vlasti jeden dollar; 60 centů dostala jsem od známých a ostatní sama doplňuji. Milé družky, skutečně těší mne, že je ta naše "Ž. H." tak hojně zastoupena a též ty desáčky jak pěkně přibývají. To nejlépe prozrazuje, že je to přáním nás všech, by se těm ubohým trpícím radost učinila. — Zajisté se vám všem zalíbil článek pod názvem "Láska mateřská". Dítky si mají vážit matky, neboť ona jest nejlepší a nejbližší jejich přítelkyní a ochrankyní. Často si tak vzpomínám na moji maličku, jak ona byla dobrou a šlechetnou duší. Měla jsem dva nevlastní otce a jak víte, co není od srdce, nelne k srdci. Maminka byla vždy ke mně štědrou. Na dva týdny před tím, ještě nežli zemřela, při mé návštěvě jednu neděli mně povídá: Františko, tam v tom hrnku je sedm zlatek, vezmi si je! — Následovala druhá neděle a tu se jí oči počaly již kalitit; vyzvala mne, abych vzala židly a sedla si blíže u ní. Pak se mne vyptávala, kolik mám dítek. Když jsem jí sdělila, že tři, obrátila roč a tázala se, co pak je to tam za plesnivý chléb? Pohlédla jsem v udaný směr, tam však ničeho jsem nespatřila. A to bylo naposledy, kdy jsem s ní rozprávěla. V úterý na to přišel bratr a šli jsme na pohřeb. Oči mohli jsme si vypláchat. O, jak bych ji měla ráda u sebe, Pan Frank Mašín zajisté napsal krásnou majovou vzpomínku. Něco podobného znávali jsme též u nás, kde o májové slavnosti mladíci u sv. Jana postavili stromky a děvčata zase opatřila věnce a fábory na okrášlení sochy. Při té příležitosti matka nechala mne na večerku sv. Janu odříkávat litanie a též jsme zpívali. Po ukončení pak jsem s chutí vyskočila a spěchala ještě k sv. Janu Křtiteli. I u nás byla sice vesnice, za to ale vše bylo velmi pěkné — zrovna jako v nějakém městě. Měli jsme u nás dva mosty, z nichž na jednom stála socha sv. Jana Křtitele a na druhém sv. Jana Nepomuka. Vedle pak stála pěkná škola. Naše mamjuka každého roku ustlala svatojanskou postýlku, pod stůl nakrájela všelijaké koření, prostřela bílý ubrus a všecky obrázky ozdobila. Dopisy p. Matouška věru zasluhují bedlivého povšimnutí. Také pan Noll časem poví nám něco pěkného z historie. A co vy, paní Marie Jiskrová, z Addy, Wash., že tak dlouho jste ničeho již do milé "Ž. H." nenapsala? Jen přijďte častěji mezi nás na chvilku se pobavit. Milé družky, pozoruji, že se mně dopis nějak prodlužuje, ale i čas mně příjemně uplynul. Přítomné jsou zde přepršky, při tom panuje dosti chladno; pouze ani tři dni byly nezké na počasí. Jinak letos jest sucho, takže stromy nemohly ani řádně odkvést. Třešně vůbec nekvetly, neboť nějak pomrzly; bylať zima zde velmi tuhou. Ovoce dle všeho bude málo a též ceny na všecko jsou vysoké; cukru jest sto liber za $9.20; máslo, lb. 40c; vejce jsou 30c tucet. Také ceny všeho šatstva se zdražily; overalls, jež byly za $1.00, nyní stojí $1.25. Přiložené v obálce zasílám vám též dopis, který nám přisel registrovaný a tak se nám vysvětlilo, proč tak dlouho žádné psaní jsme nedostávali. Sestry mého manžela píší nám ale velmi opatrně. Mezi jiným, jak shledáte, sdělují, že Jeník jest v Rusku zajatý. Dne 15. června 1915 stala se mu nehoda a teprve po novém roce dostali od něho lístek, na němž jim sděloval, že je v městě Minsk. Sedm měsíců o něm ničeho nevěděli, zda-li totiž je živ nebo nikoliv a nyní od té doby zase žádných zpráv od něho nemají. Zima je tam proměnlivá. V podzimu napadlo jim trochu sněhu, který ale se brzy ztratil; pak bylo beze sněhu po nějaký čas, načež ho napadlo hodně. Dopis byl dátován 23. února 1916. Mimo to nám sdělovali, že od nás obdrželi peníze, které jsme jim tam posiali prostřednictvím pana F. J. Kutáka z Omahy, začež zaslouží si odporučení.

Ctěná přítelkyně! S radostí vás vítáme do kroužku našeho po tak dlouhém odpočinku. Těšila by nás častá vaše návštěva a též přijměte vřelý dík za příspěvek pro ubohé trpící a za dopisy. Srdečně vás zdraví a těší se na pokračování — Poradatelka.

Frances Málek, Denver, Colo., 21. května 1916. — Ctěná redakce Pokroku! Jelikož mně došlo předplatné na "Denní Pokrok", zasílám vám tudíž dalších $2.25 na znovu předplatné na půl roku a 20c na umírnění bídy ve staré vlasti válkou postižené a 55c na česko-americkou nečbnici; úhrnem tedy $3.00. Přeji vám hojnost nových odběratelů.

Ctěná paní! Přijmete upřímný dík za zásilku, jakož i za příspěvek pro postižené krajany ve staré naší vlasti. Žádanou učebnici současně vám zasíláme. Srdečně vás zdraví a bude se těšiti, když občas též poctíte naši "Hlídku" dopisem, v úctě

Poradatelka.

* * *

Anna Prokopová, Hamill, South Dakota. — Ctěná paní poradatelko! Odpusťte, že vás jdu zase pozlobit, neboť to víte, když člověk má jen samé trápení na světě a k tomu ještě nemoc, že je ve všem — jak se říká, hababela. Jak jsem minule sdělila, nevlastní syn Josef jest nezvěstný; byl to velmi spořádaný mladík a 7 roků byl též zde. Druhý, František, byl četníkem ve válce a v čase míru mistrem kamenickým—sochařským, neboť po skonu otcově dala jsem ho do odborné školy do Horic, kde z prvého ročníku složil zkoušku s výborným prospěchem a nastoupil hned do ročníku druhého. Co mne stál, bylo úředně Josefem zařízeno, by mně dle mé potřeby oplacel. Byl pak kolik roku v arcivévodských lomech v Konopišti prvním dozorcem při službě 100 zl. měsíčně. Však já jsem mu nikdy o peníze neříkala a živila jsem se 4 roky prací po domech. Třetí syn byl uznán nezdravým, ačkoliv dříve byl ve vojště desatníkem. Je též řezníkem. Se syny žila jsem více než 3 roky a vždy jsem se na všecky děti těšila. — Paní Nová ková, když jste z Radostovic, přijměte tudíž můj pozdrav a pište z Omahy, zdali mne znáte, jsem z Lipnice. — A vy, paní Hotovcova, pište, chodila-li jste k nám pro maso, ancho ku Bondovi, jenž byl zal a vždy říkal, já jsem "hieik", kterežto jméno konečně mu zůstalo. Sdělte, jak jste zde dlouho, paní Hotovcová. Díky paní Frances Šlajsové za uznání. — Rodině p. Ant. Lipovského z Lidgerwood, No. Dak., děkuji za zaslání fotografie jejich domu, jakož paní i slečně Lipovských za potěšující psaníčko. Vidíte, jak se v "Ženské Hlídce" poznáváme?! Těšila jsem se, že se podívám do Omahy a při tom plánovala jsem různé návrhy k vůli paní Mil. Burešové, ale sešlo s toho, neboť moji drazí bratr i švagrová zemřeli. Musela bych tam jeti nemocná a to se těšit nemohu. Takto je mi dosti zle, při tom ale pracuji — jak dlouho, nevím. — Dne 14. t. m. a přítomně se chumelí a při tom panuje citelná zima. S kuřaty se chubit nemohu, neboť jich mám ten několik; od hus mám 38 vajec, nevím ale, kolik jich bude dobrých, kachňat mám též trochu; ostatně vše jest spozdělé. Synova žena má kolem dvou set kuřat. — Zdravím paní pořadatelku, pí. Ant. Matějkovou, pí. Dostalovou a pí. Fr. Písařovou a vůbec všechny čtoucí. — Přála bych si, by paní Lipovská se slečnou dcerou dopisovaly do "Hlídky". Slečna, jež studuje právnictví, jest již jistě na prázdninách. Paní Tůmové děkuji za vzpomínku a Emilko, nechť se brzy vidět s dopisem v "Ž. H." Moje děvče Tyny přijede mně domů. Paní Vítámvásové blahopreji a nechť zdraví ji provází. Nuže, Čáslavačky, hodně dopisujte, abychom se lépe seznámili. — Obilí je zde celkem v dobrém stavu, ačkoliv mnoho neprší. O kukuřici se pilně pracuje, za to ale zahrádky dosud smutně vyhlížejí; panují zde příliš chladné větry.

* * *

Božena Zacharová, South Omaha. — Vážená paní poradatelko! V několika posledních dopisech bylo pojednáno o tázce náboženské, protož i já zde chci podati přesvědčení mé stran otázky této. Nepřináležím k žádné náboženské církvi a přece věřící jsem, vyznávajíc učení Kristovo; ne však převrácené, nýbrž čisté biblické beze všech přívěsků, všech ceremonií. Přináležím k učení spiritualistickému, které u mnohých neznalých o základních podrobnostech učení tohoto, vyvolává hrůzu a strach před něčím strašidelným — nadpřirozeným. Minulý týden mě navštívil jeden pán mně neznámý, že prý slyšel, že učení spiritualistickému vyučuji; byla jsem tím nemálo překvapena, neboť jsem o něčem podobném nikde se nezmínila a proto, kdo má toto mínění, tomu tímto oznamuji, že se tyto řeči nezakládají na pravdě. Nejsem sama dosud v učení tomto zcela obeznámená a proto kdo se mu chce učiti, musí si sám opatřit spiritualistické knihy učebné, tak jako já učinila. Tato věda se nezakládá rozhodně na žádném čarodějnictví ani nadpřirozenosti, jak většina neznalých pravého jádra učení toho, se domýslí, nýbrž zakládá se na čistých zákonech přírodních a proto tudíž v tom není, co by se s lidským rozumem srovnávati nemohlo. Co se týče náboženství našeho, my nemáme žádné placení kněze ani kazatele, žádné zbytečné ceremonie, které ukazují na svět materiální nežli na duševní povznešení. My věříme čistému učení Kristovu dle evangelium jeho, modlitby naše nejsou stálé odříkávání stejných slov, jako by lidu byl hluchý a muselo se stále za sebou opakovat a nestačilo mu jednokrát se modlit Otče nás. My se modlíme slovy prostými, vyznávajíce mu vše, co tím cítíme — radosti i též kosti naše, kdekoli. Hlavní však základ modlitby naší spočívá ve skutcích našich a v lásce jeden k druhému a vzdalovat se pýchy, sobectví a lži a hlavní vše, nespojovat toto se žádným umotným zřízením, nekupcit se svatými věcmi, vždyť nikde není v písmě svatém psáno, by prodávánu bylo učení svaté. Kdo chce se zvát náměstkem božím, má být chud jako byl Kristus, z lásky se obětovat náboženskému učení a při tom mít jiný výdělek na živobytí, pak zajisté by bylo více věřících, nežli je nyní. Věr v duchu a v pravdě jsou slova Kristova. V těch dvou slovech je mnoho obsaženo pro věřící a myslící, kteří význam uvedených slov správně pochopili. Vím předem, že dopis můj bude od mnohých s nelibostí přijat jako nadrážka. Mne je to však lhostejno, co si kdo o mne myslí, já se řídím vždy cestou pravou, i kdyby rodiče mé živi byli a chtěli by mě od vracet od přesvědčení mého, ani oni by mě nezviklali, šla bych stále směrem svým vlastním, nesouhlasila bych se žádným fanatickým učením náboženským, plného barbarství a pokrytectví a tmy. Já miluji vždy jen světlo. S přátelským pozdravem končím.

Ctěná přítelkyně! List náš poskytuje místa všem dopisům, v nichž se vyměňují náhledy, z nichž čerpáme poučení (jsou-li ovšem prosté osobních nájezdů), ať v náboženství, aneb v jakémkoliv směru. Srdečně vás zdraví

Poradatelka

OBĚŠENÝ.

Zdeňka Hásková.

Říkali, že se obésil z opilství.

Co na tom, že o tom už před tím často mluvil? Což nebyl věčně opilý?

Ale jeho tchýně, stará, zbožná babička, tak dobrá a zbožná, jak jsou jen stařenky v horách, byla přesvědčena, že nebyl opilý, ani když se věšel, ani když před tím přicházel k ní, aby si ulehčil a svěřil se jí s pokušením, které tak často na něho přicházelo.

"Nehřeš, člověče," říkala mu. "Pomodli se k Pánu Bohu a k Nejsvětější Panně Marii, aby na tebe nedopouštěla takové myšlénky. Kdybys' byl mrzák a nemohl se hnout, ale takhle! Nepij a dělej a lehneš si a usneš jako dřevo a nepřijdeš do pokušení! Co bys' byl za tátu, jak bys' moh' udelat dětem takovou hanbu!"

"Budou rády. Co s tátou? Není to větší hanbou, když pije?"

"Nepij!"

"Budu pít! Peníze musí pryč!"

"Tak, tak —" povzdechla babička káravě.

"Pít budu a udělám si smrt! Co tady, když není pro ženu člověk, ale mašina na peníze?!"

"Vžlyť jí už dávno nic nedáváš. Propiješ všechno, co vydělás!"

"Propiju... Proč bych dával? kdybych jí tisíce přines', shrábne je a na mě se sotva podívá. Jen na peníze se třese. A nebývala taková! Není líp, když jdu a napiju se?"

"Toho je ti potřeba! Dělej a nevšímej si jí. Nejsi již nemladík!"

"Nejsem, babičko, nejsem. Ale tak mně to přišlo do hlavy, už dávno mne to tak přišlo do hlavy a já nejím, nespím a musím si něco udělat!"

"A, babičko, já už chtěl, ale —" dodal jednou vahavě.

"Svatá Bohorodičko!" stařenka sepjala tvrdé, upracované ruce.

"Taky jen, co tomu řeknete!" pokračoval, upíraje na ni tázavý a polekaný pohled. "Včera večer to bylo. Šel jsem domů, přivázal jsem na trám provaz. Myslel jsem si, — už je to všechno jedno. Ale přece mi bylo najednou slabo. Sednu si na stupeň a sedím, hlavu mám těžkou a srdce jako kámen. Sedím a myslím na všecky lidi a všichni jakoby ani nebyli. Ale jak jsem vzpomněl na vás, přišlo mi najednou líto a začal jsem plakat. Vzpomněl jsem si, jak jste mi dělávala křížek, a myslím si, což abych se pomodlil? Říkate mi, abych se modlil. Kleknu, ale nemůžu se modlit. Pán Bůh, myslím si, že's se nikdy nemodlil, jak by to bylo, aby's teď klečel a modlil se? Najednou, koukněme, v poslední chvíli, zrovna před smrtí se začne Pavlata modlit! A tak jsem si zas sedl a myslím si, jestli to něco platí, že vy se za mě pomodlíte a jestli Pánbu bude chtít, uslyší vás a odpustí mně mou hříšnou smrt. A jak tak na vás myslím, najednou jako když mi něco poklade tvář. Co pak? Sahnu na tvář a nic. Zas sedím a myslím a zas mne něco pohladí po čele jako prstíkem a najednou je mi tak dobře, že nic nemyslím, a oči se mi samy zamykají. A jak zavru oči, šeptá mi to: 'Jsem bůh nade všech. Nedělej si nic, je to hřích a nic by ti pak nepomohlo, kdyby se za tebe někdo modlil.' — Dostal jsem strach a utekl jsem dolů do sednice —"

Pavlat se díval na babičku pohledem tak vytřeštěným a přesvědčivým, že okamžitě uvěřila, zrak se jí rozšířil, jakoby z něho vyvedla před ebou mne svůj zjevení.

"Vidíš, hochu, jak tě Pánbu chrání. Ani by to nikdo nevěřil. Dnes není žádné víry v lidu. Ale ty věř a nepokoušej už Jeho dobrotu. On ví, proč na nás posílá trápení. A když nás trpět, trp, pokoře povolňej, abys byl takový, jak tě Pánbu chce mít, dítě, hochu, a pracuj, a anděl strážce tě opatruj, kdyby na tebe měla zas přijít pokušení. A Barky si nevšímej."

Pavlata šel, ale nedalo mu to, aby si Barky nevšímal.

Dala mu k večeři kafe, ještě od večerjška, a nadávajíc na ožralého muže, který ani krejcaru do domu nepřinese, běhala neúnavně sem tam, chvíli neposedela, stále kutila, živý "hospodáříček", zlý duch, shromažďující peníze.

Tak pobíhala den co den, její oči ustavičně slídily a těkaly, stále odhadovaly, počítaly.

Pavlatovi se dělalo až mdlo, jak před ním křičela, poskakovala a přebíhala. Zase šel za dům, zase uvázal provaz.

Ale i tentokráte a později ještě jednou opakovalo se zjevení.

Pavlata se polekal, ale po třetí si řekl v nejhlubším přesvědčení: "Do třetice. Vícekráte nepřijde."

Víckrát nepřijde... a on to přece udělá, chce mít pokoj od slídivých očí, které stále počítají, od lakomého obličeje s vysedlou bradou, od postavy stále se točící a vrtící, jakoby posedlé zlým duchem.

Což se bude věčně tak vrtěti a poskakovati? Bude se věčně dívat svýma studenýma očima mimo něj, jakoby byl nějaká věc? Nikdy se nezastaví, nezahledí se na něho?

Jak cu ji už přinutí, aby na něm utkvěla pohledem, aby se zastavila. A jestli v něm za živa neviděla nic jiného, než mašinu na peníze, ukáže se jí v podobě, na kterou tak lehko nezapomene!

I z se nesvěroval babičce. Jeho úmysl byl pevný a neodvratný. Anděl Strážce ho varoval, ale po čtvrté toho neučiní.

A po čtvrté skutečně asi se neobjevil boží andělíček, aby pohladil Pavlata perutí svých měkkých, nebeských křídel...

Když šla Barka toho večera na komoru, potmě, tápajíc vztaženýma rukama ku předu, aby nahmatala dvéře a kliku, vykřikla náhle hrůzou a pádila po příkrých stupních zpět. Nenahmatala dvéří, ale tělo, které se pod dotykem jejich

(Pokračování na str. 2.)

Modní svět.

1697—Šaty pro dámy. — Střih v 7 velikostech: 34, 36, 38, 40, 42, 44 a 46 palců míry přes prsa. Velkost 36 palců vyžaduje 6⅛ yardu 44 palcové látky. Sukně při dolním okraji měří tři a jedním třetinu yardu.

1718—1719 — Šaty pro dámy. Živůtek 1718, střih v 6 velikostech: 22, 24, 26, 28, 30 a 32 palce míry přes prsa. Sukně 1719, střih v 6 velikostech: 22, 24, 26, 28, 30 a 32 palce míry v pásu. Na celé šaty jest potřeba 8¼ yardu 44 palcové látky na velikost 36 palců. Sukně při dolním okraji měří asi 3 yardy. — Toto jsou dva oddělené střihy-mustry, z nichž každý sám o sobě stojí 10c. Na mustr na celé šaty nutno tudíž zaslat **20 centů.**

1704 — Šaty pro děvčátka. — Zapínají se buď v předu, nebo se obléknají přes hlavu. Střih ve 4 velikostech: 4, 6, 8 a 10 roků. Na velikost 8 roků jest potřeba 3½ yardu 36 palcové látky.

1696 — Chlapecký blúzový oblek. — Střih ve 4 velikostech: 3, 4, 5 a 6 let. Vyžaduje 3 yardy 44 palcové látky na velikost 4 roky.

ASK FOR AND GET
SKINNER'S
THE HIGHEST QUALITY
EGG NOODLES
36 PAGE RECIPE BOOK FREE
SKINNER MFG. CO., OMAHA, U.S.A.
LARGEST MACARONI FACTORY IN AMERICA